

Arrest

nr. 182 554 van 21 februari 2017
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 19 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LEFEVERE, die loco advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij G.M., die de moeder is van de minderjarige tweede verzoekende partij G.N. en voor wie zij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger, dient voor zichzelf en voor haar zoon op 8 april 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 26 augustus 2016, met kennisgeving op 20 september 2016, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag voor beide onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

"G., M. (R.R.: (...))

geboren te Baghlan op 01.01.1950

en minderjarige zoon G. N. (R.R.: (...))

geboren op 1.1.1999 te Sheraz

nationaliteit: Afghanistan

adres: X

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Er worden voor zowel G. N. en G. M. i medische redenen ingediend.

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 8.4.2016 een kopie van haar bijlage 26 en 37 voor teneinde haar identiteit aan te tonen. Echter, deze documenten dragen de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheids-voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd 27.10.2015 blijkt dat er getwijfeld wordt aan het verblijf in Afghanistan:

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw kennis over Afghanistan in het algemeen en uw regio van herkomst in het bijzonder te beperkt is om uw verklaringen over uw verblijf daar aannemelijk te maken. "Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11)."

Diezelfde dag wordt aan hen een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt die de tweede bestreden beslissing vormt en luidt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar ^0) dagen verminderd omdat:

4) de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 4.11.2015, verlengd tot 25.3.2016"

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst wordt er vastgesteld dat twee verzoekschriften zijn neergelegd tegen beide bestreden beslissingen, gekend onder de rolnummers X en X. In de zaak gekend onder rolnummer X treedt de

eerste verzoekende partij op in eigen naam. In de zaak gekend onder rolnummer X treedt de eerste verzoekende partij op in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon. Wegens verknochtheid moeten deze zaken worden samengevoegd.

2.2. Ter terechtzitting gaan partijen hiermee akkoord.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Met betrekking tot het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing werpt de verwerende partij de volgende exceptie op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 04.11.2015 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel een schending op van artikelen 2 en 8 EVRM, doch deze schending kan niet worden aangenomen (zie infra).

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2. Gelet op hetgeen volgt uit punt 4 dient de redenering van de verwerende partij volledig gevolgd te worden en moet de exceptie gegrond verklaard worden. De opmerkingen van de verwerende partij zijn volledig correct en worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In de zaak gekend onder het rolnummer X voert de verzoekende partij het volgend eerste middel aan:

“Eerste middel:

SCHENDING DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET VAN 29 JUNI 1991, VAN ARTIKEL 1 A VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE EN VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Er wordt slechts zeer summier uiteengezet waarom met tot de huidige beslissing is gekomen, meer zelfs het betreft een standaardmotivering. Dit is onaanvaardbaar.

Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, minstens op een niet afdoende wijze, gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met deze door verzoekster opgeworpen argumentatie.

Er dient dienvolgens geconcludeerd dat er sprake is van schending, ofwel een niet afdoende motivering van art. 62 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending is van art. 2 en art. 3 van de wet van 29/07/91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling

Verzoekster zal hieronder aantonen dat de argumenten zoals aangehaald er niet toe kunnen leiden dat zij dat geen verblijf om medische redenen toegekend krijgt.

**Verzoekster voegt actuele en gedetailleerde medisch certificaten, opgesteld door een gespecialiseerd geneesheer in de aandoening waaraan zij lijdt, toe bij dit verzoekschrift.*

Dit certificaat behandelt volgende aspecten:

- Aard en ernst van de ziekte, alsmede de medische voorgeschiedenis;*
- Gedetailleerde beschrijving van de behandeling;*
- Pronostiek in het geval van een adequate behandeling of de afwezigheid van dergelijke behandeling.*

Verzoekster lijdt naast een angst- en slaapstoornissen aan ernstige psychische problemen. Bovendien heeft zij last van hyperventilatie. Er is zelfs sprake van een posttraumatisch stresssyndroom.

De attesten van Dr. Barbé en Mommaerts bevatten een integrale medische analyse van verzoekster G.. Tevens wordt nog bijkomend een psychologisch verslag van psycholoog Jan Jansen gevoegd onder stuk 1.

De behandeling van verzoekster vereist regelmatige opvolging door goed psychiatrisch medisch personeel.

De bijgevoegde medische attesten stellen de ernst van de medische toestand verzoekster GHAFARI voldoende vast zoals vereist volgens het bij artikel 9ter bepaalde. Terecht wordt door de arts-adviseur geconcludeerd dat verzoekster lijdt aan een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven en fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt.

**Verzoekster voegt bij dit verzoekschrift een aantal documenten (stuk 6) waaruit blijkt dat verzoekster niet kan geholpen worden in haar land van herkomst, zijnde Afghanistan.*

Uit een rapport van de wereld gezondheidsorganisatie (World Health Organisation WHO) Country Cooperation strategy 2010 blijkt dat de gezondheidszorg in Afghanistan op zeer laag niveau staat. Bovendien blijkt de gezondheidszorg onbillijk verdeeld te worden.

Verder blijkt uit het rapport van de wereld gezondheidsorganisatie dat vrouwen alsook mensen met psychische aandoening een zeer kwetsbare groep vormen in Afghanistan. Daarenboven hebben vrouwen minder toegang tot de gezondheidszorg in Afghanistan.

Uit het rapport van de wereld gezondheidsorganisatie Increasing access to health care services in Afghanistan with gender- sensitive health service delivery 2013 blijkt dat er weinig tot geen training en capaciteit is op het terrein van geestelijke gezondheidszorg.

Verder blijkt op de website van de wereld gezondheidsorganisatie 2016 met betrekking tot Afghanistan mental health dat er in Afghanistan zeer weinig gezondheidsvoorzieningen zijn voor de geestelijke/psychische gezondheid. Tevens blijkt dat er zeer weinig ‘human resources’ (psychologen, psychiaters, sociale werkers, psychiatrische verpleegkundigen) op dit terrein zijn. Bovendien worden er weinig middelen op dit gebied ingezet. Er wordt beschreven dat de overheid op dit vlak nog zeer veel werk heeft.

Daarenboven beschikt verzoekster slechts over beperkte financiële middelen teneinde een dergelijke zorg te kunnen bekostigen.

De medische zorg in Afghanistan staat op een laag niveau. Niet alleen zijn er slechts weinig medisch personeel in Afghanistan, doch er is tevens een gebrek aan betrouwbare medicijnen en geschikt medisch materiaal

Een terugkeer naar het land van herkomst is, gelet op het fysieke en psychische leed dat verzoekster moet doorstaan en het gebrek aan een adequate medische opvolging, op dit moment onmogelijk in hoofde van verzoekster en zou onredelijk zijn.

**Volledigheidshalve wenst verzoekster volgende op te merken wat betreft de afwezigheid van diplomatieke post.*

Verzoekster wenst te wijzen op art. 9 lid 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt dat:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging (tot verblijf van meer dan drie maanden) door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”

Dit impliceert dat verzoekster in casu haar verzoek zou moeten richten aan de Belgische diplomatieke post van Afghanistan.

Echter, België heeft geen diplomatieke post te Afghanistan, men dient zich tot de diplomatieke post van Islamabad (Pakistan) te wenden.

Verzoekster is echter geen onderdaan van Pakistan en dus niet gemachtigd tot een verblijf aldaar.

Verzoekster wijst in deze naar een arrest van de Raad van State dd. 11/05/2004 nr. 139.269.

Verzoekster meent aldus dat het niet mogelijk is zich te wenden tot de Belgische diplomatieke dienst in haar land van herkomst om de vereiste formaliteiten overeenkomstig art. 9 lid 2 Vreemdelingenwet te vervullen.

Dat verzoekster dan ook niet naar haar land van herkomst, Afghanistan, kan terugkeren teneinde daar een machtiging tot verblijf aan te vragen.”

4.1.2. Het eerste middel in de zaak gekend onder nummer 195 414 is gelijklopend en luidt:

“Eerste middel:

SCHENDING DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET VAN 29 JUNI 1991, VAN ARTIKEL 1 A VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE EN VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Er wordt slechts zeer summier uiteengezet waarom met tot de huidige beslissing is gekomen, meer zelfs het betreft een standaardmotivering. Dit is onaanvaardbaar.

Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, minstens op een niet afdoende wijze, gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met deze door verzoekster opgeworpen argumentatie.

Er dient dienvolgens geconcludeerd dat er sprake is van schending, ofwel een niet afdoende motivering van art. 62 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending is van art. 2 en art. 3 van de wet van 29/07/91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling

Verzoekster zal hieronder aantonen dat de argumenten zoals aangehaald er niet toe kunnen leiden dat haar minderjarige zoon geen verblijf om medische redenen toegekend krijgt.

**Verzoekster voegt actuele en gedetailleerde medisch certificaten, opgesteld door een gespecialiseerd geneesheer in de aandoening waaraan haar minderjarige zoon lijdt, toe bij dit verzoekschrift.*

Dit certificaat behandelt volgende aspecten:

- Aard en ernst van de ziekte, alsmede de medische voorgeschiedenis;

- Gedetailleerde beschrijving van de behandeling;

- Pronostiek in het geval van een adequate behandeling of de afwezigheid van dergelijke behandeling.

Zoon Nabi lijdt aan mentale retardatie. Hij heeft de mentale leeftijd van drie jaar. Dit medisch attest van Dr. BARBE Luc stelt de ernst van de medische toestand van zoon Nabi voldoende vast zoals vereist volgens het bij artikel 9ter bepaalde. De behandeling van zoon Nabi vereist regelmatige opvolging door een gespecialiseerde arts. De bijgevoegde medische attesten stellen de ernst van de medische toestand van zoon Nabi voldoende vast zoals vereist volgens het bij artikel 9ter bepaalde. Terecht wordt geconcludeerd dat zoon Nabi lijdt aan een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven en fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt.

**Verzoekster voegt bij dit verzoekschrift een aantal documenten (stuk 5) waaruit blijkt dat zoon Nabi niet kan geholpen worden in haar land van herkomst, zijnde Afghanistan.*

Uit een rapport van de wereld gezondheidsorganisatie (World Health Organisation WHO) Country Cooperation strategy 2010 blijkt dat de gezondheidszorg in Afghanistan op zeer laag niveau staat. Bovendien blijkt de gezondheidszorg onbillijk verdeeld te worden.

Verder blijkt uit het rapport van de wereld gezondheidsorganisatie dat mensen met een handicap (mentale aandoening) een zeer kwetsbare groep vormen in Afghanistan, die maar weinig toegang hebben tot de gezondheidszorg.

Uit het rapport van de wereld gezondheidsorganisatie *Increasing access to health care services in Afghanistan with gender-sensitive health service delivery 2013* blijkt dat er weinig tot geen training en capaciteit is op het terrein van geestelijke gezondheidszorg.

Verder blijkt op de website van de wereld gezondheidsorganisatie 2016 met betrekking tot Afghanistan mental health dat er in Afghanistan zeer weinig gezondheidsvoorzieningen zijn voor de geestelijke gezondheid. Tevens blijkt dat er zeer weinig 'human resources' (psychologen, psychiaters, sociale werkers, psychiatrische verpleegkundigen) op dit terrein zijn. Bovendien worden er weinig middelen op dit gebied ingezet. Er wordt beschreven dat de overheid op dit vlak nog zeer veel werk heeft.

Daarenboven beschikt verzoekster, die instaat voor de zorg van haar minderjarige zoon, slechts over beperkte financiële middelen teneinde een dergelijke zorg te kunnen bekostigen.

De medische zorg in Afghanistan staat op een laag niveau. Niet alleen is er slechts weinig medisch personeel in Afghanistan, doch er is tevens een gebrek aan betrouwbare medicijnen en geschikt medisch materiaal.

Een terugkeer naar het land van herkomst is, gelet op het fysieke en psychische leed dat verzoeker moet doorstaan en het gebrek aan een adequate medische opvolging, op dit moment onmogelijk in hoofde van zoon Nabi en zou onredelijk zijn.

*Volledigheidshalve wenst verzoekster volgende op te merken wat betreft de afwezigheid van diplomatieke post.

Verzoekster wenst te wijzen op art. 9 lid 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt dat:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging (tot verblijf van meer dan drie maanden) door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland"

Dit impliceert dat verzoekster in casu haar verzoek voor zoon Nabi zou moeten richten aan de Belgische diplomatieke post van Afghanistan.

Echter, België heeft geen diplomatieke post te Afghanistan, men dient zich tot de diplomatieke post van Islamabad (Pakistan) te wenden.

Verzoekster en haar minderjarige zoon zijn echter geen onderdaan van Pakistan en dus niet gemachtigd tot een verblijf aldaar. Verzoekster wijst in deze naar een arrest van de Raad van State dd. 11/05/2004 nr. 139.269.

Verzoekster meent aldus dat het niet mogelijk is zich te wenden tot de Belgische diplomatieke dienst in het land van herkomst om de vereiste formaliteiten overeenkomstig art. 9 lid 2 Vreemdelingenwet te vervullen.

Dat verzoekster dan ook niet naar het land van herkomst, Afghanistan, kan terugkeren teneinde daar een machtiging tot verblijf aan te vragen."

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en meer in het bijzonder artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

De vereiste om de identiteit aan te tonen wordt opgelegd in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De identiteit dient luidens artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet als volgt te worden bewezen:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 7 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij als bijlagen een kopie van een bijlage 26 en 37 voor de verzoekende partij in eigen naam en voor haar kind werd toegevoegd. In de eerste bestreden beslissing wordt dit feitelijk gegeven, niet betwist door de verzoekende partij uitdrukkelijk weergegeven samen met de opmerking dat deze documenten zelf stellen dat zij niet kunnen gelden als identiteitsbewijs.

De eerste bestreden beslissing bevat een correcte juridische en feitelijke grondslag zodat de motiveringsplicht vervat in de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen niet is geschonden. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar verzoekers verwijzen naar hun medische problematiek en stukken toevoegen aan het verzoekschrift, wordt er samen met de verwerende partij vastgesteld dat deze kritiek voorbijgaat aan de motieven van de eerste bestreden beslissing nu er slechts over de grond van de zaak kan geoordeeld worden indien er aan de ontvankelijkheidsvereiste vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd voldaan, wat in casu niet het geval is. Er wordt bovendien opgemerkt dat met de medische stukken die niet aan de verwerende partij zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening kan gehouden worden. De Raad dient zich bij de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing om zijn wettigheidstoetsing te volbrengen. Nu de aanvraag terecht onontvankelijk werd verklaard kan evenmin rekening worden gehouden met de grieven die stellen dat een gezondheidszorg in Afghanistan niet toereikend is en dat de vreemdelingenwet slechts over beperkte financiële middelen beschikt. Ook deze elementen komen slechts aan bod indien de aanvraag ontvankelijk werd ingediend.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en zij voorhoudt dat er geen diplomatieke post voorhanden is in Afghanistan en zij zich moet wenden tot de diplomatieke post te Islamabad, Pakistan en geen machtiging tot verblijf in Pakistan heeft, wordt er opgemerkt dat zij niet

aantoont dat enkel om een identiteitsbewijs te halen in Pakistan een machtiging tot verblijf noodzakelijk is. De verwerende partij wijst er terecht op dat in de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat het onmogelijk was voor haar en haar kind een identiteitsbewijs voor te leggen. Het loutere gegeven dat de identiteitsbewijzen zich in het herkomstland bevinden, toont geen onmogelijkheid aan en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij deze documenten bijvoorbeeld bij post niet kan opvragen via familie of kennissen.

Zoals de verwerende partij opmerkt volstaat een loutere bewering van de onmogelijkheid zich identiteitsbewijzen te verschaffen niet. In de mate dat de verzoekende partij thans de medische problematiek van haar zelf en haar kind aanhaalt om de onmogelijkheid tot terugkeer te bewijzen, had zij deze grieven dienen aan te halen in haar aanvraag. Temeer in casu de verzoekende partij evenmin de schending van artikel 3 EVRM aanvoert. Zoals de verwerende partij opmerkt klemmt dit in casu nog meer nu ter gelegenheid van de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij er vragen zijn gerezen betreffende de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkte in de beslissing van 27 oktober 2015 (die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toekende) op dat de kennis over Afghanistan en de voorgehouden regio van verblijf manifest ontoereikend was. De bewering van de verzoekende partij dat zij zeventien jaren in Iran verbleef werd als niet geloofwaardig beschouwd door de vage en inconsistente verklaringen. De Raad die diende te oordelen over het beroep tegen deze beslissing stelde in het arrest nr. 163 531 van 4 maart 2016 vast dat haar fundamentele onwetendheid en tegenstrijdige verklaringen niet verschoonbaar waren. De Raad achtte het asielrelaas, het beweerde verblijf in diverse landen (Afghanistan, Iran en Turkije) ongeloofwaardig.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voorts ziet de Raad niet in hoe de aangevoerde schending van artikel “1A van het verdrag van Genève” in casu dienstig kan aangevoerd worden nu de bestreden beslissing geen antwoord is op een ingediende asielaanvraag maar een antwoord is op een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bepaling waarvan de schending niet is aangevoerd. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert in het kopje van de middelen van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, laat zij na te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij bedoelt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291), wat is casu ontbreekt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het eerste middel in beide verzoekschriften is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In de zaak gekend onder het rolnummer X voert de verzoekende partij het volgend tweede middel aan:

“Tweede middel:

Schending van art. 2 en 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden “EVRM”.

Verder dient geduid op het recht op gezondheid gewaarborgd door het EVRM.

Gezien het voorgaande kan besloten worden dat de beslissing tot weigering van toekenning van een verblijf om medische redenen dient nietig verklaard te worden alsook geschorst te worden.”

4.3.2. In de zaak gekend onder rolnummer X voert de verzoekende partij het volgende tweede middel aan:

“Tweede middel:

Schending van art. 2 en 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden “EVRM”.

Verder dient geduid op het recht op gezondheid gewaarborgd door het EVRM.

Gezien het voorgaande kan besloten worden dat de beslissing tot weigering van toekenning van een verblijf om medische redenen dient nietig verklaard te worden alsook geschorst te worden."

4.4. Artikel 2 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. (...)"

De bewijslast rust in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. Verzoekende partij moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van haar leven tot gevolg zal hebben.

Door haar vage beschouwingen toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing haar leven in gevaar brengt. Zelfs in de medisch attesten (standaard medisch getuigschrift) van 18 maart 2016 betreffende de verzoekende partij en haar zoon is niet voorzien dat een stopzetting van de medische behandelingen hun leven in gevaar zou brengen, zodat de verzoekende partij de schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt. Bovendien staat het de verzoekende partij vrij een nieuwe aanvraag in te dienen, ditmaal wel vergezeld van een identiteitsbewijs.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVRM stelt de Raad vast dat de tweede bestreden beslissing zich richt naar zowel de verzoekende partij als naar de zoon zodat de eenheid van het gezin niet in gevaar komt en met het louter aanvoeren van een schending van artikel 8 EVRM de verzoekende partij in casu ook niet verder uiteenzet op welke wijze deze bepaling dan wel geschonden zou zijn. Dat onderdeel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

4.5. In de zaak gekend onder rolnummer 195 414 voert de verzoekende partij een derde middel aan dat luidt:

"Derde middel:

Artikel 24 van het verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 stelt dat:

"De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid en op voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van de gezondheid. De Staten die partij zijn, streven ernaar te waarborgen dat geen enkel kind zijn of haar recht op toegang tot deze voorzieningen voor gezondheidszorg wordt onthouden.

De Staten die partij zijn, streven de volledige verwezenlijking van dit recht na en nemen passende maatregelen, met name:

b) om de verlening van de nodige medische hulp en gezondheidszorg aan alle kinderen te waarborgen met nadruk op de ontwikkeling van de eerste-lijnsgezondheidszorg;"

Artikel 3 van datzelfde Verdrag stelt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het staat vast dat een medische behandeling van Nabi in België, in plaats van zijn land van herkomst zijnde Afghanistan, in zijn belang is, gezien de (geestelijke) gezondheidszorg in Afghanistan, zoals verder aal aangetoond worden, quasi onbestaand is."

4.6. De verzoekende partij citeert op correcte wijze de inhoud van de bepalingen waarvan zij de schending aanvoert.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat *"in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)".* De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen "self executing" zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en

culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.Doc.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25). Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

Wat betreft de schending van de artikelen 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wijst de Raad erop deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Het derde middel is onontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN